

ἄρα μὴ γὰρ ὄραν ἢ τὸ ὄφραυαίματος, χεῖρ δ' ἔτε Α
δοξαλαίαι· καὶ ὅταν πληρωθῆ, οὐδὲ τὰ τοι-
αῦτα ἡδέα αὐτῶ, ὡς αὐτοὺς οὐδὲ ἡμῖν ἢ τὰ ταξί-
χου ὁδὸ μὴ, ὅταν αἰδῶν ἔχω μὴ τὴ φαλαῖν ὄ-
ταν ὃ ὄνδε εἶς ὠλεῖν, ἡδέα ἢ δὲ τὸ ῥόδου, αἰ-
ἡδέα. ἢ δια τὴ ἡτίον κατέχουσι τὸν γέλωτα
παρότων ἢ γναρῖμων; ἢ ὅταν σφόδρα ἐξηρ-
τωσθῶν ἢ π. ἀκίνητόν ὄντιν; ἢ δὲ ὄνοια, ἐ-
πὶ μᾶλλον γέλωτον ὡς γενεῖ.

Ὅσα πρὸς δικαιοσύνην καὶ αἰδι-
κίαν. κ. ε.

Δ Ἰὰ τί μείζονος ὄντος ἀδικήματος, ἐὰν
πρὸς βλάβην εἰς τὸ μείζον ἀγαθόν, τῆς
δὲ τιμῆς οὐσὸς μείζονος ἀγαθόν, ἢ τῆς χρο-
μᾶτων ἀδικία μᾶλλον δοκῆ, ἢ ἀδικιο μᾶλ-
λον (ἢ) δοκοῦσι πρὸς τὰ χημίματα μᾶλλον τῆς
παιδῶν, καὶ πᾶσιν ὄντι κοινότατον; ἢ δὲ τιμὴ ὀ-
λίγη, ἢ ὀλεῖσθαι συμβεβηκὴ ἢ χημῆς αὐτῶ.
β. Δια τί παρεκταθῆκεν δεινότερον ὄπο-
στερεῖν, ἢ δεινέσι; ἢ ὅτι αἰσχρὸν ἀδικεῖν φίλον;
ἢ τὸ μὴ οὐδὲ τιμὴν παρεκταθῆκεν ὄποστερεῖν,
φίλον ἀδικεῖν. οὐδέ εἰς γὰρ παρεκταθῆκεται
μὴ πσεύσων. οὐδὲ τὸ χρέος, οὐ φίλος οὐ γὰρ
σκαίεζαι, ἐὰν ἢ φίλος, δὴ ἀ δίδωσι. ἢ ὅτι
μείζον τὸ ἀδικημα, πρὸς γὰρ τῆ ζημία, καὶ
τιμὴ πᾶσιν παρεκταθῆκεν δι' αὐτῶ, εἰ καὶ μηδὲν
ἔσθον, δὲ ἀπέχουσι πρὸ ἀδικεῖν. ἢ τὸ μὴ
τοῖς ἴσοις ἀμύεισθαι, φάσιν. ὁ μὴ ἔσθον δὲ
ὡς φίλος ὁ δὲ ἀπεσθῆσεν ὡς ἐχθρὸν. ὃ ὃ δει-
νεῖσθαι, οὐχ ὡς φίλος ἔσθον. ἢ τῆ μὴ ἢ δὲ-
σις, φυλακῆς καὶ ὄποδύσεως χάσιν. τῆ δὲ, ἢ
ὄφελείας. ἢ τῶν δὲ ἀγανακτεῖν ὄποδύσθαι ὄ-
ντις, εἰ κέρδος ἀνθρώπων, ὅτι οἱ δὴ εἶς τὰ δει-
λάτα προσφασίς γὰρ ὁ κίνδυνος. ἢ παρε-
κταθῆκεται μὴ ὡς ὄντι τὸ πολὺ, οὐ ὄποδου-
λευόμενος καὶ ἀτυχεύων δεινέσισι δὲ οἱ
ὄποδουλεῖται. δεινότερον δὲ ὄντι τὸν ἀτυχεύ-
ται, ἢ ἢ ἀτυχεύων ἀδικεῖν. γ. Δια τί αἰεὶς
δικαστῆριος τοῖς χροῖσι μᾶλλον ἢ τῆς δικασ-
τικῆς ἡρωτικῆς; ἢ ὅτι χροῖς μὴ ὡς ἔστι κα-
ταψεύσασθαι, δὴ ἀ τὸν ὄποφάσιν διαθῆκε
δὲ πολλὰ ψεύδεος ἢ δὴ ἐκινεῖ γρηθῶν ὄσασθαι.
δ. Δια τί ἢ πενία πρὸς τοῖς χροῖσι τῆ
αἰσθῶτων μᾶλλον, ἢ παρὰ τοῖς φάσιν ὄντι;

Quod eam videt, aut olfact, cantisper
gaudet, quoad gustus, tactusque officio
fruiſcatur. Cum genus id ipsum concupi-
ſcendi expleuit, illorum quoque ſuauitas
deſiit. Vt etiam nobis ſalfamenti odor,
cum indigemus, ſuavis eſt: vbi ſatiati, re-
pletique ſumus; amplius ſuavis non eſt.
Roſæ autem odor ſemper ſuavis eſt.

8 Cur minus riſam retinere poſſimus,
cum amicis noſtros, familiarēſque vide-
mus? An volubiliſ, quod elatiſ, atque
ſuſpenſiſmodi eſt. Atqui benevolentia ferme
huiuſmodi eſt: ergo merito tunc ad ſub-
ridendum mouemur.

Eorum, quæ ad iuſtitiam pertinent, ſectio 19.
cuius quaſtiones 16.

Q Vam ob cauſam eam maior iniuria
ſit offenſa, quæ maius in bonum ac-
cepta eſt, honorque maius ſit bonam, ma-
ior iniuria pecuniæ æſtmetur, quàm ho-
noris: & homines iniuſti potiùs in re pe-
cuniaria eſſe videantur? An quia multitu-
dini, pecuniæ honor anteponuntur, om-
nibùſque communes maximè habentur;
honor autem paucis, raroque vſu contingit.
2 Cur depoſitum denegare iniquius
ſit, quàm mutuam? An quòd amico iniu-
riam facere turpe eſt. Depoſitum igitur
qui negat, amico iniuriam facit: nullus en-
nim quicquam deponit, niſi credens, con-
fidentiſque. At is, cui debetur, amicus non
eſt: non enim mutuatur, ſed dat, qui amicus
eſt. An quia maior iniuria committitur.
Præter damnum enim, fides negligitur
cuius gratia quauis nil aliud cogat, ab-
ſtinendum ab iniuria eſt. Adhæc, non par
pari reddere, vitio datur: hic igitur rem
ſuam credidit, tanquam amico, ille dene-
gat tanquam inimico. At qui mutuauit,
non dedit vt amico. Item qui depoſuit,
cuſtodiendi, reddendique gratia dedit;
qui mutuauit, fructus etiam ſui gratia de-
dit: minus autem ægrè ferimus iacturam,
ſi quaeritum, emolumentumque nobis pe-
titum, vt piſcatores factam iacturam re-
tium, æquo animo ferunt; periculum en-
nim exploratum ſibi habebant. Addo et-
iam quòd qui ſuum deponunt, hominum
vitantes perfidiam, fortunæque laboran-
tes aduerſa, plerumque id faciunt: qui ve-
rò mutuunt, pecuniis abundant, fortuna-
tèque degunt. Iniquius autè eſt, iniuriam
homini infortunato, quàm fortunato, in-
tuliffe. 3 Quamobrem in foris non nul-
lis, familiæ potiùs, quàm teſtamenti ratio-
ne ſententiam ferri ſolitum ſit? An propterea quòd de familia ementiri non licet,
ſed vera fateri, necesse eſt. Teſtamenta autè multa iam falſa eſſe redargui poterūt.

Cur paupertas apud homines bonos potiùs eſſe, quàm apud prauos, ſoleat